

Hoofdstuk 137

Lieve kleinkinderen,

Kennen jullie het Duitse liedje:

Das gibt's nur einmal
Das kommt nicht wieder
Das war zu schön, zu schön um wahr zu sein.

Vertaald in het Nederlands:

Dat is uniek
Het komt niet meer terug
Dat was te mooi, te mooi om waar te zijn.

Toen ik onderstaand hoofdstuk vertaald had, moest ik aan dit liedje denken. Al die belangrijke mensen in het paleis van proconsul Festus geloofden Paulus niet. Nee, wat Paulus vertelde, zijn blijde boodschap van Jezus, was te mooi om waar te kunnen zijn....

Lieve kleinkinderen,

Alle mensen op deze wereld, arm of rijk, jong of oud, dat maakt niet uit, we weten één ding zeker en dat is dat we allemaal eens zullen sterven. Veel mensen zeggen dan: 'En dat was het. Een diep gat in de grond op de begraafplaats of naar het crematorium en alles is voorbij.'

'Nee,' zegt Paulus luid en heel duidelijk tegen deze mensen in Caesaréa, 'dan begint een nieuw leven, een leven samen met Jezus, bij Jezus in de hemel!'

Lieve kleinkinderen, ook al kunnen jullie het bijna niet geloven, jullie mogen allemaal weten, ja zeker weten, dat Jezus jou en jou en jou, ja jullie allemaal redt, dwars door de dood heen. Dat geloven omie en ik.

*En wat een geluk dat dit weten **niet** te mooi is om waar te zijn! Het is de werkelijkheid. Voor ons mensen onbegrijpelijk, maar het is waar.*

Hoofdstuk 137 - Koning Agrippa - Handelingen 25 : 13 - 27
Handelingen 26

Niet lang na deze eerste rechtszitting kreeg proconsul Porcius Festus hoog bezoek. Koning Agrippa en zijn zuster Bernice werden door hem met veel eerbetoon ontvangen. Koning Marcus Julius Agrippa was een zoon koning Herodes die de apostel Jacobus had laten onthoofden.

Net zoals zijn vader was deze koning Agrippa goed bekend met de Joodse wetten. In het openbaar deed hij zelfs voorkomen dat hij een echte Jood was. Maar in werkelijkheid voelde hij niets voor zijn eigen volk. In zijn hart was hij een echte heiden die alles wel wilde doen om in de gunst van de keizer in Rome te blijven. Daarom was hij nu ook al op bezoek bij proconsul Festus die heel goede connecties in Rome had. Hij schaamde zich niet om zijn zuster, met wie hij samenleefde alsof zij zijn vrouw was, mee te nemen naar het paleis van de proconsul.

Koning Agrippa en zijn zuster Bernice op bezoek bij proconsul Festus

De hoge gasten hadden het in het paleis van Festus reuze naar hun zin. Toen Festus hoorde dat koning Agrippa de Joodse wetten goed kende vertelde hij zijn hoge gast over zijn gevangene Paulus.

Het was nu zeker dat Paulus naar Rome zou gaan. Ja, dat kon niet meer anders. Maar met de gevangene Paulus zou ook een door hem geschreven rapport mee moeten. Hierin moest staan waarvan Paulus werd beschuldigd! Wat moest hij precies schrijven? Dat zou koning Agrippa veel beter weten dan hijzelf. Agrippa had verstand van Joodse wetten. Hij niet. Allicht dat Agrippa hem wel zou willen helpen. Daarom vertelde hij hem alles wat hij in het dossier van Paulus gelezen had en ook wat hij zelf al met Paulus meegemaakt had.

Koning Agrippa luisterde met grote aandacht. Hij kon het zich heel goed voorstellen: de reis van Felix naar Jeruzalem, de schijnheilige vrome mannen

van het Sanhedrin, de vreemde rechtszitting in Caesaréa en tot slot het verzoek van Paulus om naar de keizer te gaan om berecht te worden.

Misschien had die Paulus wel gelijk. Als hij moest kiezen wilde hij ook liever door keizer Nero berecht worden dan door die vrome mannen in Jeruzalem. Hij kon zich indenken dat Festus niet goed wist wat hij over deze gevangene aan de keizer zou moeten schrijven. Vooral omdat Paulus geloofde in een Messias die gestorven was aan het kruis en weer opgestaan was uit de dood. Een Romein kon zich daar geen voorstelling van maken. Dat was ook bespottelijk! Maar toch? Zoals Festus het allemaal aan hem vertelde dan kon Paulus geen man zijn die zich van alles wijs liet maken.

‘Als het kan,’ vroeg koning Agrippa, ‘zou ik deze gevangene wel eens willen zien en horen.’

Felix antwoordde: ‘Dat kan, morgen.’

Het werd een hele plechtigheid daar in de grote zaal van het paleis van Festus. Niet alleen de koninklijke gasten waren aanwezig, maar ook de hoge officieren en de magistraten van de stad. Koning Agrippa en Bernice zaten op hoge stoelen naast Festus alsof ze de keizer en keizerin in eigen persoon waren. Het hele gebeuren had meer van een feestelijke bijeenkomst ter ere van het koninklijk bezoek dan van een rechtszitting. Alleen Paulus in zijn oude jas en met de handboeien om viel uit de toon in dit feestelijk gezelschap.

Vandaag werd het profetisch woord van Jezus werkelijkheid, toen hij zei: *‘Omdat jullie in Mij geloven, zullen ze jullie voor koningen en bestuurders slepen. Zij zullen over jullie rechtspreken. Dat zal gebeuren zodat jullie hun over Mij kunnen vertellen. Jullie hoeven niet van tevoren gaan bedenken wat jullie dan moeten zeggen. Want Ik zal jullie de woorden en de wijsheid geven. Daar zullen jullie vijanden niets op weten te antwoorden.’*

Aan deze woorden van Jezus moest Paulus denken. Als hij nu geen gevangene was geweest had hij dan ooit de kans gekregen om deze mensen van Jezus te vertellen? Hij voelde zich van binnen blij. Vandaag zou hij zich niet alleen moeten verantwoorden, nee vandaag mocht hij aan deze belangrijke heidenen en zelfs aan deze koning Agrippa, die een zoon was van het oude volk, het blijde nieuws van de opstanding uit de dood van Jezus vertellen.

Paulus zag dat Festus ging staan en luisterde naar zijn openingswoord. Hij sprak goed, deze proconsul. Speciaal tegen koning Agrippa zei hij, terwijl hij naar Paulus wees: ‘Dit is de man om wie het gaat. Alle Joden willen dat ik hem laat doden. Dat vragen ze hier en dat hebben ze mij in Jeruzalem ook gevraagd. Maar volgens mij heeft hij niets gedaan waar de doodstraf op staat. Deze gevangene Paulus wil dat de keizer zijn zaak beoordeelt. Dus heb ik besloten hem naar Rome te sturen.’

Alleen, ik weet niet wat ik over hem aan de keizer moet schrijven. Daarom heb ik hem hierheen laten brengen. Nu kunnen jullie hem vragen stellen. En vooral uw advies koning Agrippa, stel ik ten eerste op prijs, want ik weet niet wat ik over deze gevangene aan de keizer moet schrijven. Ik kan natuurlijk niet een gevangene naar Rome sturen zonder erbij te zeggen waarom ik dat doe.’ Koning Agrippa knikte en nam de voorzittershamer van Festus over. Een beetje uit de hoogte, maar toch ook wel goedbedoelend zei hij tegen Paulus: ‘Nu mag jij je verdedigen.’

Met z’n geboeide handen liep Paulus naar voren. En terwijl in zijn ogen een blijde glans was, zei hij: ‘Koning Agrippa, de Joden beschuldigen mij van veel dingen. Maar ik ben onschuldig! Daarom ben ik zo blij dat ik mij vandaag bij u mag verdedigen. Want u kent alle Joodse wetten en u weet over welke dingen wij ruzie maken. Wilt u alstublieft geduldig naar mij luisteren?’

En toen begon Paulus te vertellen over zijn eigen leven, over de wonderlijke wegen waar God hem geleid had. Hij sprak over zijn jonge jaren, over zijn studie in Jeruzalem bij de Farizeeër Gamaliël en ook hoe hijzelf een Farizeeër was geworden. Altijd had hij streng geleefd volgens de regels van de wet en de voorschriften van zijn voorouders.

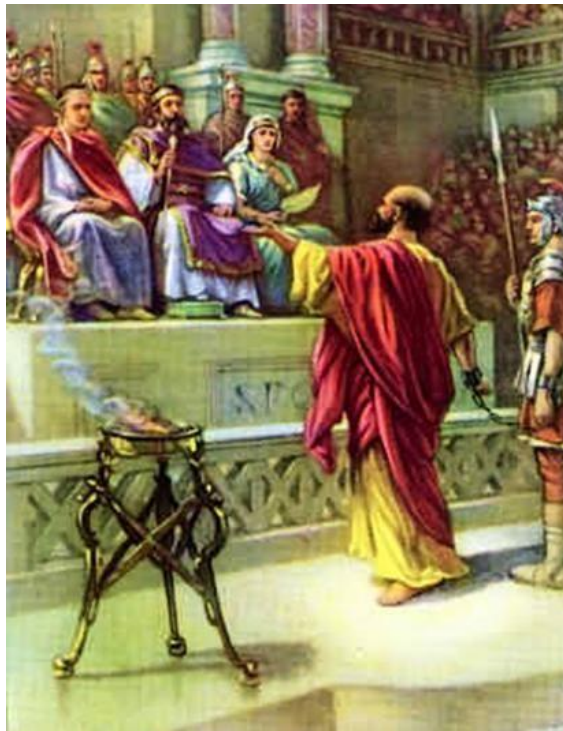
En nu stond hij hier voor de rechtbank, omdat hij geloofde dat Jezus van Nazareth opgestaan was uit de dood. Maar was het dan zo erg dat hij in de opstanding van de doden geloofde? Alle Farizeeërs deden dat en zij werden toch ook niet om hun geloof vervolgd!

Paulus wachtte een moment voordat hij verder sprak: ‘O koning Agrippa, vroeger verzette ik mij fel tegen alles wat met Jezus te maken had. Ik vond dat ik dat moest doen. Dus liet ik in Jeruzalem veel christenen opsluiten in de gevangenis. Daar had ik van de hogepriesters toestemming voor gekregen. En ik vond het goed dat er christenen werden gedood. Ook zorgde ik ervoor dat de christenen gestraft werden in de synagogen. Op die manier wilde ik hen dwingen om slechte dingen te zeggen over Jezus. Mijn haat was zo groot dat ik zelfs in het buitenland christenen ging zoeken.’

En toen begon Paulus te vertellen over zijn reis naar Damascus. Hoe hij tijdens die reis tot inkeer was gekomen. Het was alsof hij alles weer voor zijn ogen zag gebeuren: het hemels licht, zijn reisgenoten, de Here Jezus Zelf en het was alsof hij weer die hemelse stem hoorde, die hem bij zijn naam riep. Paulus vertelde het uitvoerig in boeiende kleuren en zijn gezicht straalde toen hij zei: ‘Koning Agrippa, ik heb geluisterd naar de dingen die Jezus vanuit de hemel tegen mij zei. Ik heb tegen de mensen gezegd dat ze God moesten gehoorzamen. Ik zei dat ze een nieuw leven moesten beginnen en dat ze zich moesten gaan gedragen als goede mensen.’

Paulus was vergeten dat hij hier stond om zich te verdedigen. Nee, het waren niet meer een koning, een proconsul, hoge officieren en magistraten voor wie hij sprak. Het waren mensen aan wie Paulus het blijde evangelie van Jezus vertelde. 'Jezus is de Messias, van wie Mozes en de profeten al gezegd hebben, wat er met hem zou gaan gebeuren. En ik vertel u precies hetzelfde: **De Messias zou lijden en sterven en als eerste opstaan uit de dood.** Hij heeft een boodschap van redding gebracht aan alle volken! En ook persoonlijk aan u allemaal.'

Terwijl Paulus nog druk aan het praten was, hoorde hij plotseling de luide en heftig sprekende stem Festus, die sprak: *'Dit is onzin, Paulus! Je bent gek geworden van al het studeren!'*

Paulus, jij bent gek geworden!'

De apostel Paulus schudde zijn hoofd. Hij vond het jammer dat de proconsul niet meer naar hem wilde luisteren, maar dat begreep hij. Maar koning Agrippa, dat was iets anders. Die man was van zijn eigen volk. Die moest hem begrijpen. Maar eerst richtte Paulus zich tot Festus toen hij zei: 'Geachte Festus, ik ben niet gek. Ik weet wat ik zeg en het is de waarheid! Vraag het maar aan uw buurman, koning Agrippa. Want veel van deze dingen zijn in Jeruzalem gebeurd. De koning weet er alles van. Daarom durf ik ook zo open en eerlijk tegen hem spreken.'

Paulus wachtte even met spreken terwijl hij koning Agrippa strak aankeek. Als deze koning echt in de Schriften geloofde dan kon hij hem bewijzen dat de oude boeken van de profeten vol stonden met profetieën over Jezus.

Maar koning Agrippa dacht er niet over om Paulus op zijn vraag een antwoord te geven. Hij had hem toegestaan om zichzelf te verdedigen, maar niet om aan hem, de koning, vragen te stellen!

En met bijtende spot zei Agrippa tegen Paulus: ‘Straks zeg je nog dat ik een christen ben’

Heel ernstig antwoordde Paulus: ‘Ik bid tot God dat u een christen wordt. Want ik wil heel graag dat u en iedereen hier in deze zaal, net zo zal worden als ik. Maar dan zonder deze handboeien.’

Maar dan zonder deze handboeien....!

Maar koning Agrippa hoorde het al niet meer. Allemaal liepen ze de rechtszaal uit. Koning Agrippa mompelde in zichzelf: ‘Die man had niet persoonlijk het woord tot mij moeten richten. Wat denkt hij wel niet? Zo praat je niet tegen een koning die het goed met je meent.

Later, onder het genot van een goed glas wijn, zei men tegen elkaar: ‘Die Paulus heeft niets gedaan waar de doodstraf op staat of waarvoor je de gevangenis in moet.’

Koning Agrippa bevestigde dat door tegen Festus te zeggen: ‘De gevangene Paulus had al vrij kunnen zijn, *maar hij heeft zelf gezegd dat hij naar de keizer wil.*’

Festus knikte. De koning had gelijk, maar daar was niets meer aan te doen. Zodra er weer een transportschip met misdadigers naar Rome ging, zou hij Paulus meesturen. Het had nu lang genoeg geduurd.